

ob•ser•va•to•ri•um

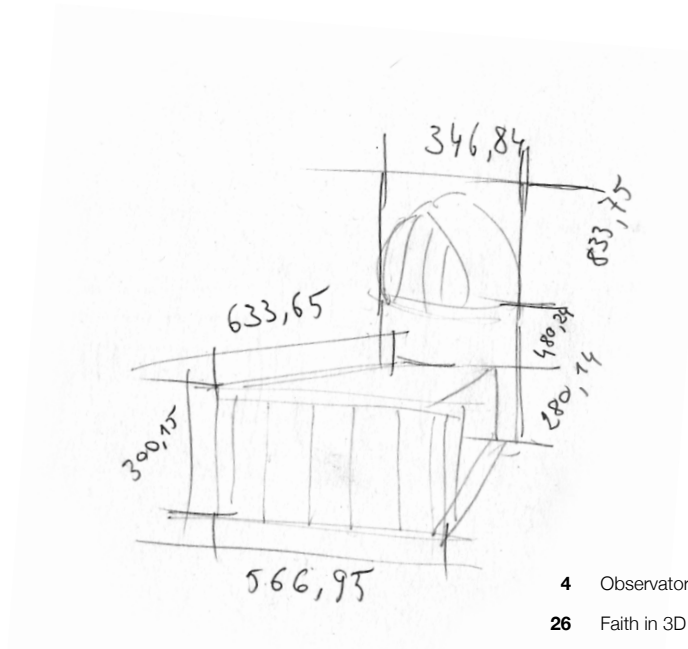
ob - ser - va - to - ri - um (Latijn) het -woord observatoria, observatoriums waarnemingsstation, gebouw en instelling ter observatie van natuurverschijnselen, vooral sterrenwacht

Gebouw dat is ingericht voor het doen van sterrenkundige waarnemingen.

Plaats waar zich telescopen bevinden om astronomische waarnemingen mee te verrichten.

- 1) Sterrenwacht
- 2) Uitkijkplaats
- 3) Uitkijkpost
- 4) Waarnemingsstation

sterrenwacht, waarnemingsstation

Niko Van Stichel

- 4 Observatorium 2012
- 26 Faith in 3D 2011
- 34 HRC 2009
- 46 Welcome Home 2008
- 54 Social Intercourse part II 2008
- 62 Campsite 2001-2012
- 68 Rockettree 1999-2012
- 76 Suburban Prototype 2005
- 80 Spacetrips 2003-2004
- 84 Flares 2010
- 86 Handvat voor Atlas 2005-2010
- 88 Suburban Aquaduct 2005
- 90 Suburban Flame 2010
- 92 Rokershuisje 2006
- 94 Dromer 2009
- 96 Baumhausen 2011

Een sterrenwacht. Om te wachten op de sterren.

door Stijn Meuris

Ik was zestien en bladerde door het imaginaire Grote Boek Der Hobbies. Ik ben nooit verder geraakt dan de A van Astronomie. En maar goed ook; voor hetzelfde geld was ik achteraan begonnen, bij de Z, en dan wist ik alles van Zeefdrukkunst of van Zeldzame Edelmetalen. Astronomie dus. Sterrenkunde. De edelste aller wetenschappen, de snelst evoluerende ook. Astronomie bevindt zich pal op het kruispunt van zowat alle kennis, het is het brandpunt van wiskunde, scheikunde, natuurkunde, biologie. Maar d'r valt ook geschiedenis in te ontdekken, en een behoorlijke dosis filosofie. Uiteindelijk zou je kunnen stellen dat sterrenkunde draait rond de moeder van alle vragen, het beruchte triumviraat: wie zijn we, waar komen we vandaan, en waar gaan we naartoe?

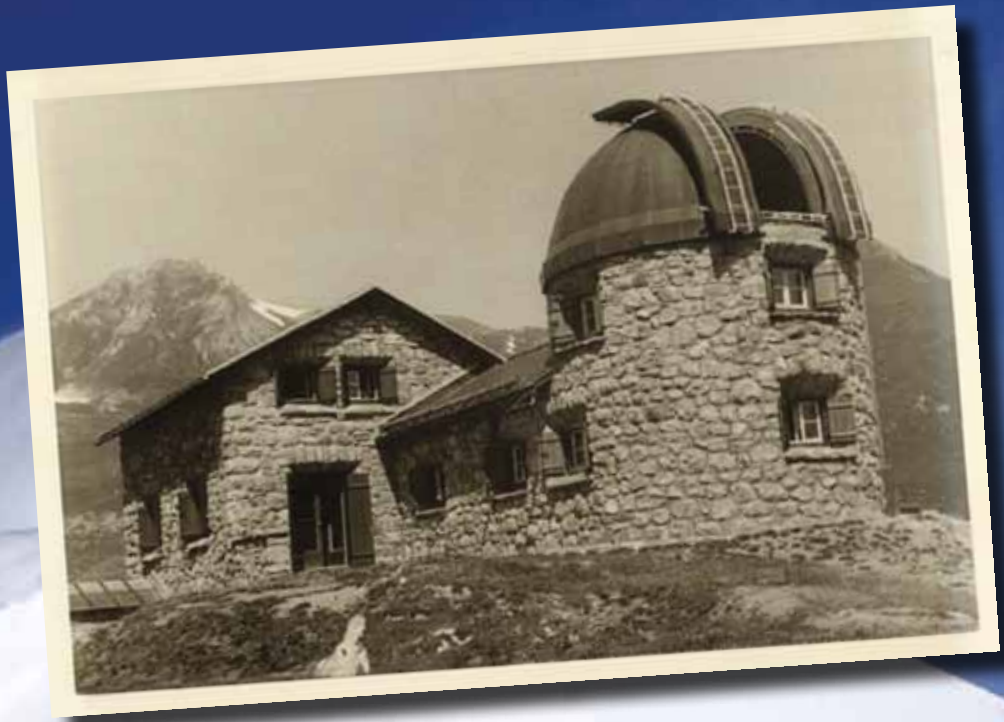
Wie ik was wist ik niet toen ik zestien was. En waar ik naartoe ging was me al helemaal onbekend. Ik wist enkel dat je, om aan sterrenkunde te doen, strikt genomen een sterrenwacht nodig had. Een eigen observatorium. Het leek een verre tienerdroom.

En toch. Met de hulp van m'n grootouders aan vaders kant kon ik beschikken over een schuurtje in Neerpelt, in een gebied waar het 's nachts nog ferm donker kon zijn bij gebrek aan straatverlichting. Een nagenoeg ideale locatie om aan sterrenkunde te doen. Mijn kameraad en ik knutselden enkele weken lang aan het ietwat vervallen bouwsel, net zolang tot we iets hadden dat op een sterrenwacht leek. Inclusief openklapbaar dak. Want dat vonden we een absolute vereiste: iedere sterrenwacht had een openklapbaar dak, en dus vonden we dat nog net iets belangrijker dan een degelijke telescoop. Die kwam er later ook, maar aanvankelijk stonden we met z'n tweeën tijdens ijskoude maar glasheldere winternachten in onze sterrenwacht, onder de blote hemel. Zonder enige optische apparatuur van betekenis, maar wel: in ons eigen observatorium.

De mens heeft iets met observatoria. Al millennia lang speurt de homo sapiens de hemel af, en liefst van al vanop plekken die daarvoor speciaal werden voorzien. De Egyptenaren deden het, de vroege Zuid-Amerikaanse culturen deden het, de Chinezen en de Grieken ook (de Romeinen vreemd genoeg veel minder), en vanaf de middeleeuwen was het hek helemaal van de dam. De moderne mens tuurt naar boven, in de hoop daar dingen te ontdekken die hem iets meer kunnen vertellen over het leven hier op aarde. Het moet zijn dat de bovenste helft van ons gezichtsveld extra interessant is en een aantrekkingskracht kent die heelder volkeren 's nachts naar het uitspansel doet reiken. Daar is uiteraard iets van: het magnetisme van de hemel staat buiten kijf. De kosmos is tegelijkertijd aantrekkelijk en beangstigend. We weten dat er veel is, maar het vermoeden dat er héél veel is (en dat het enorm groot is) doet ons huiveren. In zekere zin confronteert het universum ons op brutale wijze met onze eigen nietigheid.

Om die nietigheid te ervaren is een observatorium de perfecte plek. Het heeft iets beschermends. Een gebouw dat beschutting biedt, en ons louter door z'n aanwezigheid een bepaald houvast geeft: het is aards en voelt vertrouwd aan. Je kan er gewoon via een deur naar binnen treden, en er is elektriciteit en verwarming, men heeft er computers en alles wat de moderne mens noodzakelijk acht. Maar door vanuit dat vertrouwde gebouw hemelwaarts te kijken komt er een extra dimensie bij. De bovenzijde is open, een toegangspoort naar het eindeloze uitspansel. Een observatorium heeft iets dubbelzinnigs: het is tegelijkertijd 'hier' en 'daar' - 'daar' in betekenis van de ruimte, de kosmos. Het is een transitzone tussen twee werelden. Eerder dan dat een sterrenwacht een plaats is waar men waakt over de sterren, is het eveneens een plaats waar men wacht op de sterren.

Blijkbaar heeft de mens behoefte aan zo'n transitplek. Al was het maar om te beseffen dat er meer is dan het aardse, en dat wij op deze aarde slechts een fractie vormen van alles wat denkbaar en ondenkbaar is. Wie weet zal over honderden jaren - wanneer de kennis van de kosmos alweer met forse stappen is toegenomen - blijken dat niet de kerken, de moskeeën of de tempels de meeste spirituele plekken van onze tijd waren, maar wel de observatoria. Om heel eerlijk te zijn; ik weet dat nu al.

**Observatorium 51°04'00,00" N
04°01'33,00" O**

Geïnspireerd door de sterren.

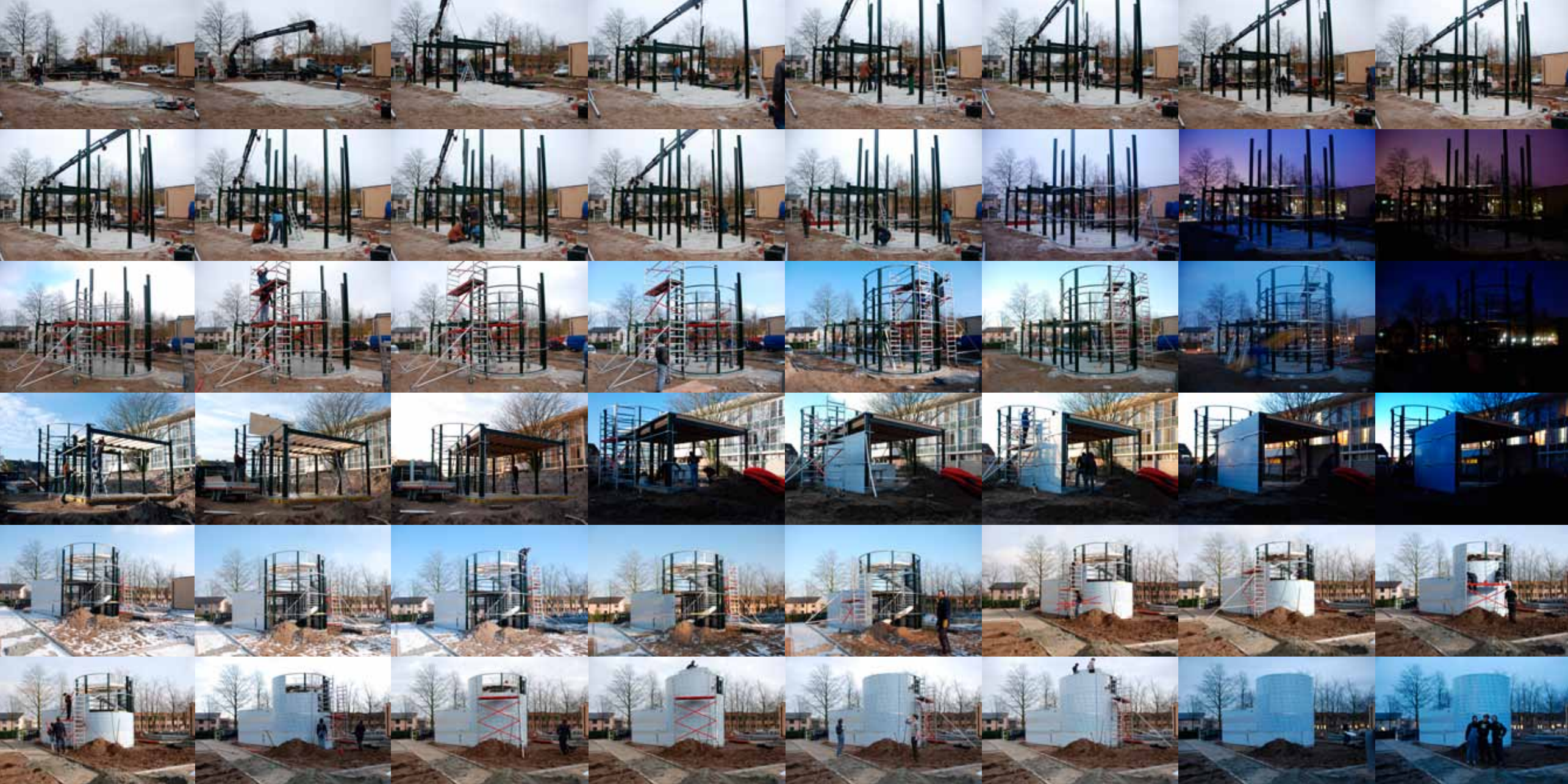
Naast het observeren van het heelal, registreren en observeren we ook onze omgeving. Het onderzoeken kan macro en micro gebeuren, het heelal en zijn fantastische structuren vinden we ook terug onder de microscoop.

Het Observatorium kreeg vorm vanuit een synthese van verschillende observatoria wereldwijd, de geschiedenis van de astronomie en het sociale aspect ter plaatse. Het beeld vormt een venster op de wereld waar het heden het kruispunt is tussen verleden en toekomst.

Het observatorium als metafoor.

Observatoria staan overwegend op hoge onherbergzame plekken, waar de afstand tussen aarde en heelal/hemel het kleinste is en licht noch wolken het zicht beperken. Het "Observatorium" aan de Koevliet staat tussen andere gebouwen, niet echt ideaal vanuit wetenschappelijk oogpunt maar toch is de plaatsing ook hier aan de rand van de wereld. De bewoners hebben op hun manier afscheid genomen van het hectische leven, ze genieten in volle rust van hun oude dag. Ze observeren van hieruit de evolutie van de maatschappij, het leven van hun kinderen, het opgroeien van klein- en achterkleinkinderen. Ze overschouwen het verleden, kijken naar het heden en dromen van de toekomst.

Ik ben een avondmens. Ergens rond een uur of twaalf 's middags begin ik te functioneren. Dan typ ik een kleine bijdrage aan mijn weblog, zet ik koffie, lees ik de krant. Daarna aan de slag: opdrachten, publicatiebijdragen en onderzoek. Het is de wakkerheid van de dag die me in staat stelt om in teksten te duiken. 's Avonds na het eten echter begint het andere deel van de dag: het gevoelige deel. Naarmate de avond vordert, worden mijn zintuigen steeds gevoeliger voor prikkels. Dat werkt vooral goed als ik muziek maak of als ik in een lange discussie raak. Maar op weg naar huis tekent zich pas af of er ook een kers op de taart in het verschiet zit. Fietsend over straat leg ik dan mijn hoofd te rusten in mijn nek, meestal stop ik even bij dat ene parkje waar het licht van de straatlantaarns tegengehouden wordt door hoog loof. Ik staar naar boven, naar de –helaas– grijszwarte wazige hemel, ernstig vervuild door het gele stadslicht dat zich een weg naar boven baant. Is er bewolking of veel luchtvochtigheid, of is het zo'n heerlijke heldere nacht die een blik gunt op de onmetelijke en fascinerende sterrenhemel?

Ik heb leren kijken van mijn vader. Tijdens het laatste rondje met de hond wees hij me de sterrenbeelden aan: "Kijk, dat is de Grote Beer, dat steelpannetje. En als je nu een streep trekt door de meest rechtse twee sterren, dan zie je de poolster, de laatste ster in de staart van de kleine beer." Het voedde mijn jongensfantasie. Een sterrenbeeld, een beer, nog een beer, maar ik wist in de jeugencyclopedia te vinden hoe het echt zat. Sterren zijn zonnen en wij trekken er streepjes tussen. Jarenlang heb ik niet zo aandachtig meer opgelet. Ik was druk bezig met uitgaan en ander ongein. Uit zulks ongein volgde een nacht in Portugal om nooit meer te vergeten. We hadden een speciaal soort brownie gegeten en vielen in slaap naast een kampvuur en onder de meest indrukwekkende hemel die ik tot dan toe had mogen aanschouwen. Tot op dat moment was sterrenbeelden zoeken toch ook vooral een soort spelletje geweest. Wie kan er de meeste 'vangen'? Wie kent er de meeste? Het was toen dat me echt duidelijk werd wat ik eigenlijk aan het bekijken was. Ik zag bijvoorbeeld de 'bolheid' van de sterren, waar ze me eerst als een soort stippen voor kwamen. Ik kreeg zicht op de extreme en onvoorstelbare processen die er in het binnenste van zo'n ding aan het werk zijn. Ik begon uit te rekenen hoe ver ze van me vandaan waren. Het licht gaat 300.000 km per seconde en dat dus $60 \times 60 \times 24 \times 365,26!$ Een lichtjaar is dus bijna 10.000.000.000 km ver. De gedachte dat de aarde een omtrek van 40.000 km heeft bracht het pas in perspectief, zeker toen ik me besepte dat de eerstvolgende ster meer dan vier lichtjaar van ons vandaan is.

Op een bepaald moment lijken deze grootheden en andere ò zo onvoorstelbare wetenswaardigheden onze ervaring van de hemellichamen te verpletteren. Het ontbreken van enige menselijke maat zorgt inderdaad voor een heel nietig gevoel, waarin je als mens een grote bescheidenheid leert. Meer dan eens beginnen mensen weer hun religieuze roots te bezoeken als reactie op de schijnbare perfectie van het universum. Het is natuurlijk ook niet gek als we de pracht zien van planeten, sterren en nevels die op foto's van Hubble, Cassini en Voyager staan, dat er een beroep wordt gedaan op ons ingebedde geloof in de schoonheid en kracht van een hogere beschermende God. Want hoe je het wendt of keert, ons huis, het universum, is een zeer gevaarlijke plek waar de aarde eigenlijk als een soort kinderledikant veiligheid biedt. Als je dan al niet in een almachtige persoonlijke God gelooft, dan is de verleiding des te groter om onze thuisplaneet als moeder te beschouwen. Zij is zwanger van ons, beschermt en voedt ons tot we oud en wijs genoeg zijn om op onze

eigen benen te lopen. Misschien zijn we dan zelfs in staat om onze eigen stapjes in de grote wereld om ons heen te zetten. De ruimtesonde Voyager is bijvoorbeeld op dit moment onze heliosfeer aan het verlaten. Dat is het kosmische equivalent van voor de eerste keer de straat uit fietsen –met zijwielen wel te verstaan. Als kosmische flessenpost hebben we er onze contactgegevens in gestopt en net als met flessenpost is het eigenlijk meer een spel dan een echt communicatiemiddel.

Deze manier van de ruimte in turen geeft een schitterende romantische, maar zeer overweldigende ervaring. De moderne wetenschap, die met zijn licht de onderliggende systemen van de natuur en de kosmos wil blootleggen, geeft ons handvatten om hiermee om te gaan. In de astronomie, meer nog dan in andere 'aardse' wetenschappen, hebben we geleerd om heel aandachtig te leren kijken. En we hebben geleerd om niet alleen op onze ogen te vertrouwen. Kwantummechanica, ruimtekromming, Quarks, singulariteiten, ultraviolet, infrarood, en allerlei andere 'onzichtbare' fenomenen laten ons beseffen dat lang niet alles binnen het spectrum van het licht te vangen is. De astronomie is het grote succesverhaal van de laatste decennia. De nieuwe ontdekkingen duikelen over elkaar heen. Zelfs de meest illustere krachten, zoals onzichtbare en onmeetbare zwarte materie en energie, kunnen zich niet meer geheel aan ons onttrekken. Men zou zoals in Goethes kritiek op Newton ook astronomen kunnen betichten van het vernietigen van de sublieme ervaring die we hebben zo 's avonds, tussen de bomen in het parkje. Toch werkt het hier anders. Het in kaart brengen van de ruimte en het leren van de fenomenen die onze nachtelijke hemel sieren, brengen ons dicht bij de bron van het bestaan. De cartografie van de nacht is een ongoing process, dat al zo oud is als de mens. Iedereen die voorbij Ursus Maior en Minor geraakt in zijn kennis van de sterren, leert in de noordelijke hemel de mythe van Perseus, met zijn Pegasus en zijn Andromeda, met daarin het dichtstbijzijnde andere grote sterrenstelsel de Andromedanevel. Maar naast deze klassieke mythische verwijzingen is er aan de andere kant Orion, de jager, wiens illustere sterren nog meer exotische namen dragen: Betelgeuse, Bellatrix, Alnilam, Alnitak en Mintaka. Namen die ons herinneren aan die eeuwen dat Arabische en eerder Perzische dynastieën het collectieve onderzoek van de mens doorgezet hadden. We leren de zomerdriehoek kennen. Gevormd door de drie helderste sterren van de sterrenbeelden Lier, Zwaan en Arend: resp. Vega, Deneb en Altair. Maar ook andere asterismes zoals het winterhexagoon met in zijn diepste punt de helderste ster na de zon Sirius die maar een luttele 8 lichtjaar van ons verwijderd is.

Kijken naar de hemel maakt ons mens. Men kan tijdens de drukte van de dag wel eens vergeten waarom we hier op aarde zijn. We zijn vooral bezig met het maken, verzamelen, verhandelen en gebruiken van spullen. We hebben onze handen vol aan de verwachtingen en de behoeften van anderen en onszelf. We zijn telkens bezig met het verleden en de dag van morgen. Meestal moeten mensen een midlifecrisis oplopen voordat ze beseffen dat het vooral gaat om te leren leven in het nu. En zo'n nacht met sterren, die ons de onverdraaglijke tijdelijkheid van ons bestaan laat zien is daarom een onmisbaar moment. Daarom is een sterrenobservatorium in de kern ook een observatorium van de ziel. Hoe verder je de ruimte in staart, hoe dicht je bij het begin van tijd en ruimte, van de oerknal komt. Zo geldt: hoe langer je de ruimte in staart hoe dieper je in je eigen ziel en die van de ander kijkt. We leren zelfs een ultieme les, die even overweldigend als verlossend is. Wij staan niet los van het alles dat daar aan het oog voorbij trekt, maar zijn deel van alles en alles heeft deel aan ons.

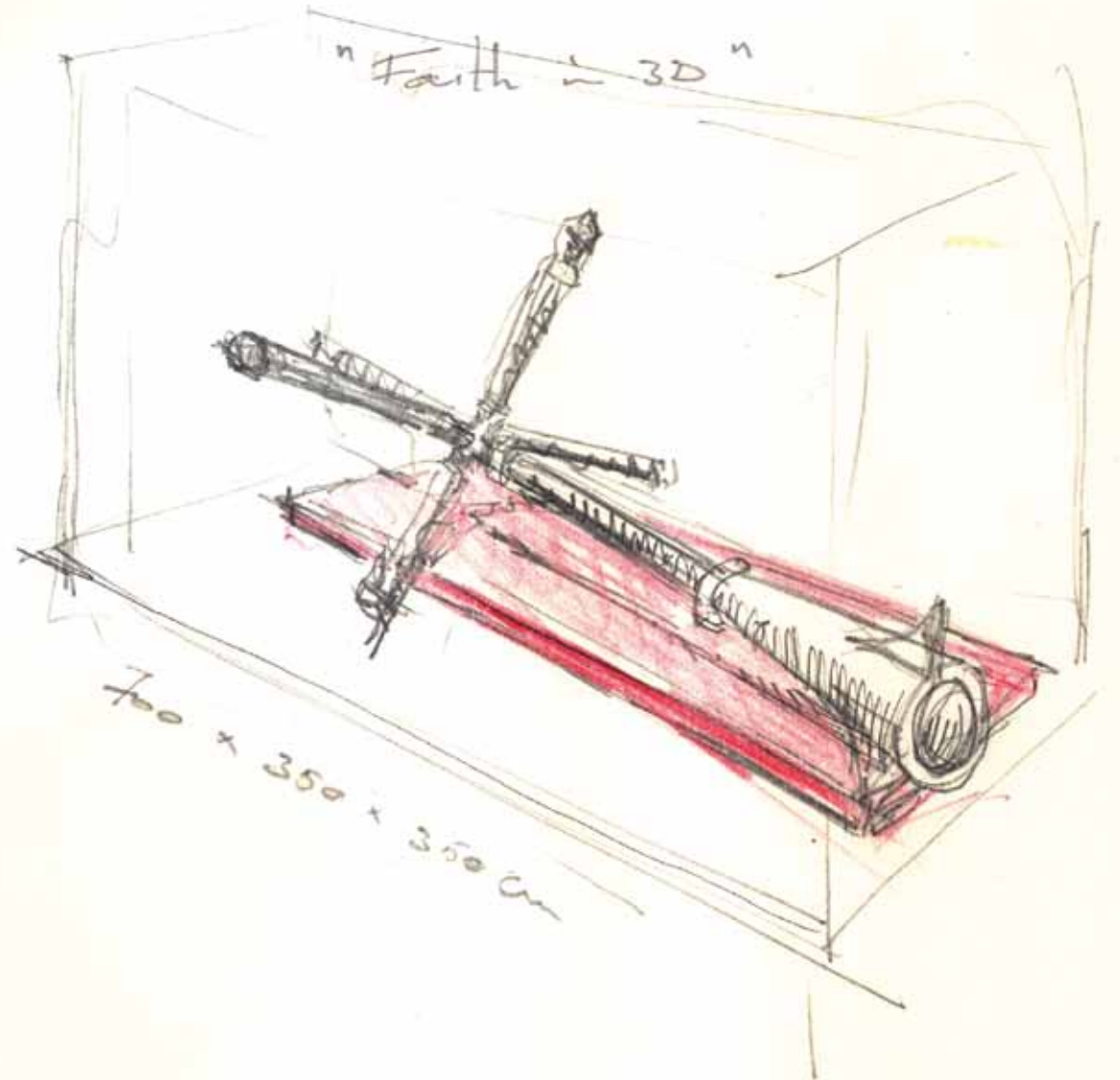

Faith in 3D

Het beeld "Faith in 3D" is ontstaan naar aanleiding van een reis naar Umbrië. Vlakbij zijn verblijfplaats stond boven op een berg een groot kruis dat 's avonds verlicht was en dat fungeerde als een baken voor de streek. Van Stichel haalde zijn schetsboek boven en kwam zo uit bij een liggend kruis in drie dimensies verwijzend naar het verdedigingswapen de Friese Ruiters, dat gebruikt wordt in oorlogen of tijdens betogingen. Ook is het katholieke kruis al eeuwen lang een krachtig wapen, zoals recent nog bleek uit de verschillende schandalen over pedofilie in de kerk en de macht van de paus. De sculptuur verwijst, door de gegalvaniseerde stalen buizen, eveneens naar de verheerlijking van de industrie of nog ruimer gezien naar de religie van het kapitalisme.

De rode "loper" of "sokkel" waar het beeld op ligt - of eigenlijk van rolt - zet de tanende invloed van de klassieke religies in de verf, tegelijkertijd vormt die een vraagstelling op sculpturaal vlak over de functie en vorm van de sokkel.

Hilde Van Canneyt

NVS-Enterprises-History Reconstruction Center

Het oude stort van Vlagheide, een imposante berg in het vlakke landschap. Wanneer men binnen een aantal eeuwen op zoek gaat naar de geschiedenis van Schijndel komt men waarschijnlijk het meeste te weten als men in deze heuvel graaft. De grootste archeologische vondsten van artefacten zijn immers gedaan in aalputten of “stortplaatsen”. Tegenwoordig exporteren we alles wat we zelf niet kunnen verbranden of verwerken, zo verspreiden we onze geschiedenis over de hele planeet. Als men in 3000 onderzoek doet naar het leven in deze streek, of de westerse wereld in het algemeen, gaat men hoogstwaarschijnlijk verder op zoek in de 3de wereldlanden.

Met dit alles in het achterhoofd ben ik gekomen tot een ontwerp dat zich situeert bovenop de vuilnisbelt/heuvel. Ik wil refereren aan de manier waarop ze in de 3de wereld met ons afval omgaan. ‘NVS-Enterprises-History Reconstruction Center’ heeft een huid gekregen van gegalvaniseerde metaalplaat die verwijst naar de metalen golfplaten die de mensen in de 3de wereldlanden gebruiken voor muren en daken.

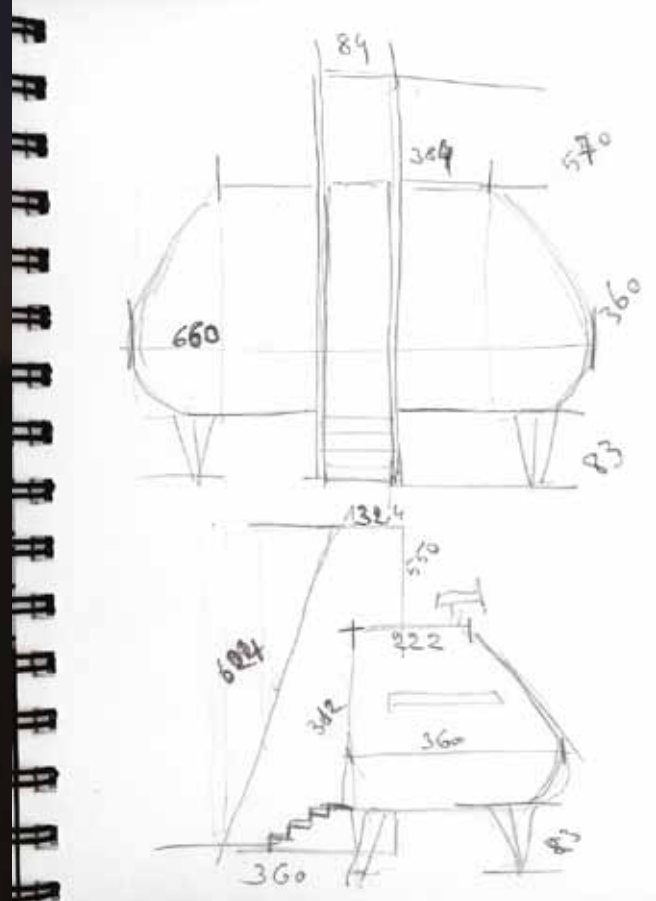
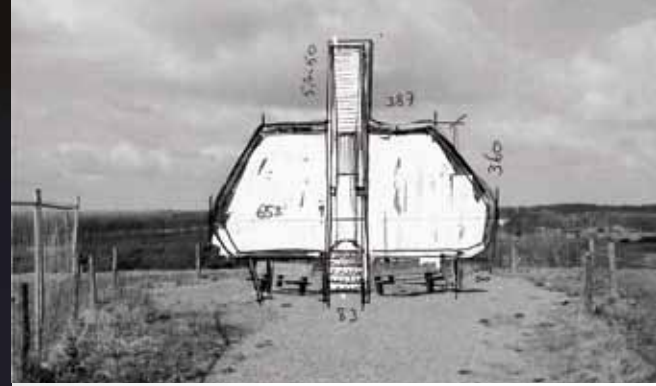
Het ontwerp houdt het midden tussen een onderzoeks-centrum zoals de Belgische Antarctica basis ‘Prinses Elisabeth’ waar onderzoek wordt gedaan naar de invloed van de mens op het klimaat door de eeuwen heen, een uitkijkpost-toren en een UFO.

woensdag 23 januari 2008

Beste commissieleden,

Na vele jaren van rondzwerven, af en toe opduiken en weer verdwijnen, zou het fantastisch zijn mochten we in de vijver van het Kloosterpark een vaste stek vinden.

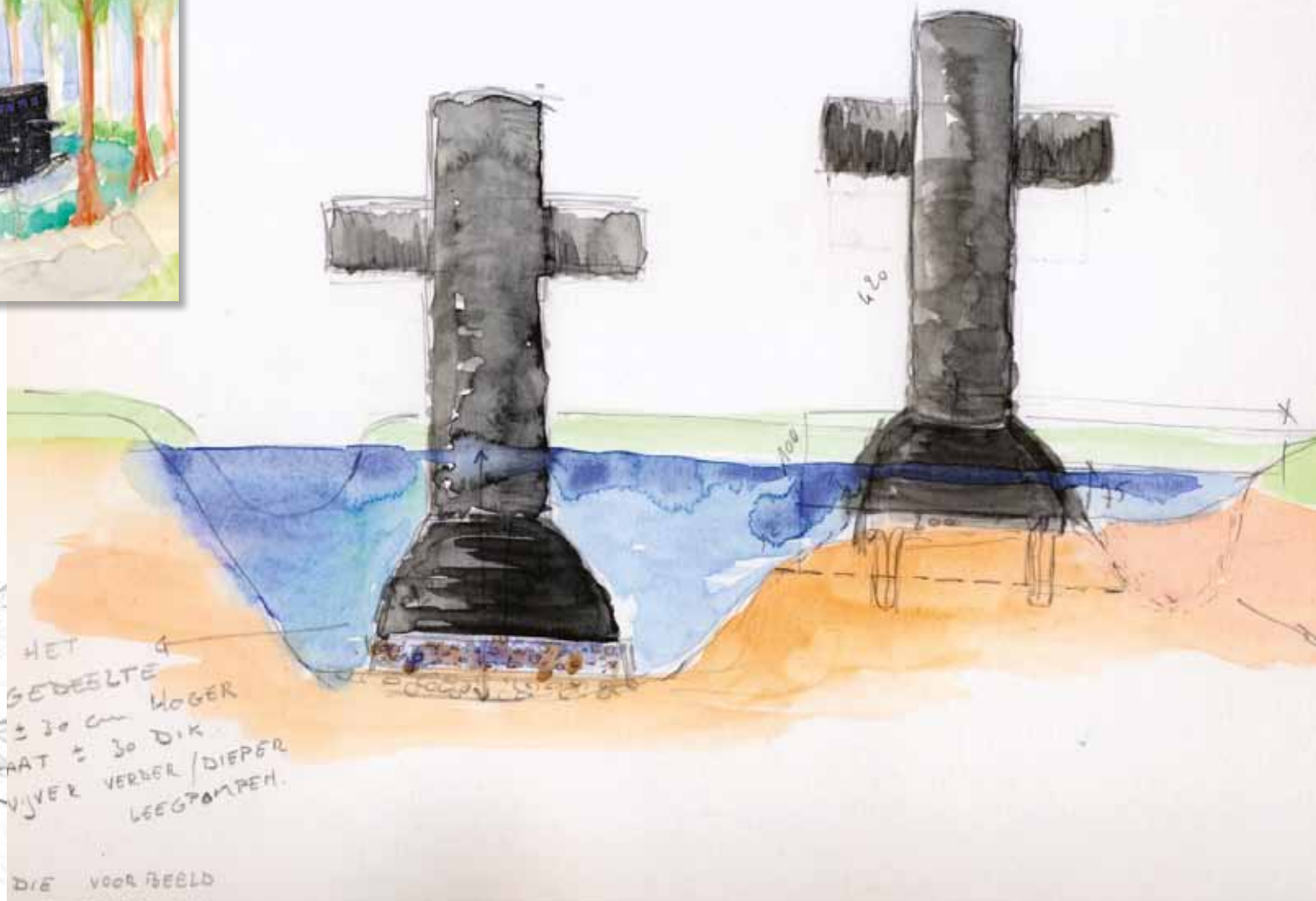
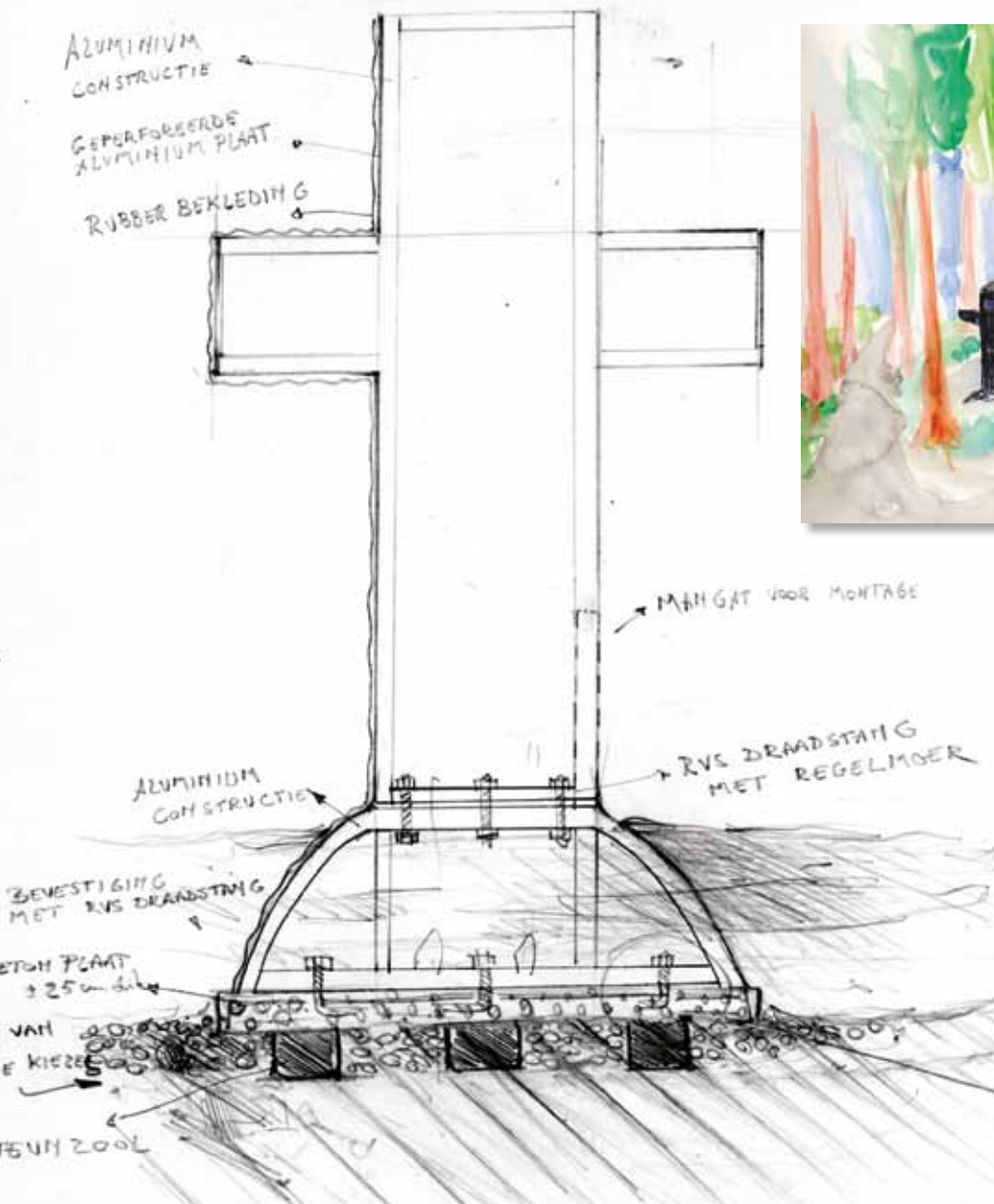
Het ronddolen en zoeken, de vele avonturen en belevenissen hebben hun sporen achtergelaten. De bemanning is vermoeid en heeft last van zeebenen. Het vooruitzicht van een thuishaven doet hen opfleuren. Ze willen de verhalen over de avonturen die ze hebben beleefd aan hun dierbaren en kennissen vertellen. Onze duikboot heeft deze barre reis goed doorstaan en heeft voor ons gezorgd als een beschermende moeder. De huid van het vaartuig is evenwel door al deze beproevingen van structuur veranderd. De aarde en het water hebben de huid geboetseerd tot een nieuwe vorm. De snelheid waarmee we hebben gevaren valt nu af te lezen op deze huid. Het is net alsof je kijkt naar de weerspiegeling van de boot in zacht stromend, rimpelend water.

We kijken ernaar uit om tegen eind mei richting Schijndel te varen en onze dierbare duikboot een welverdiende rustplaats te geven. De bemanning en ik hopen dan ook van harte dat we welkom zijn!

Hoogachtend,
Niko Van Stichel

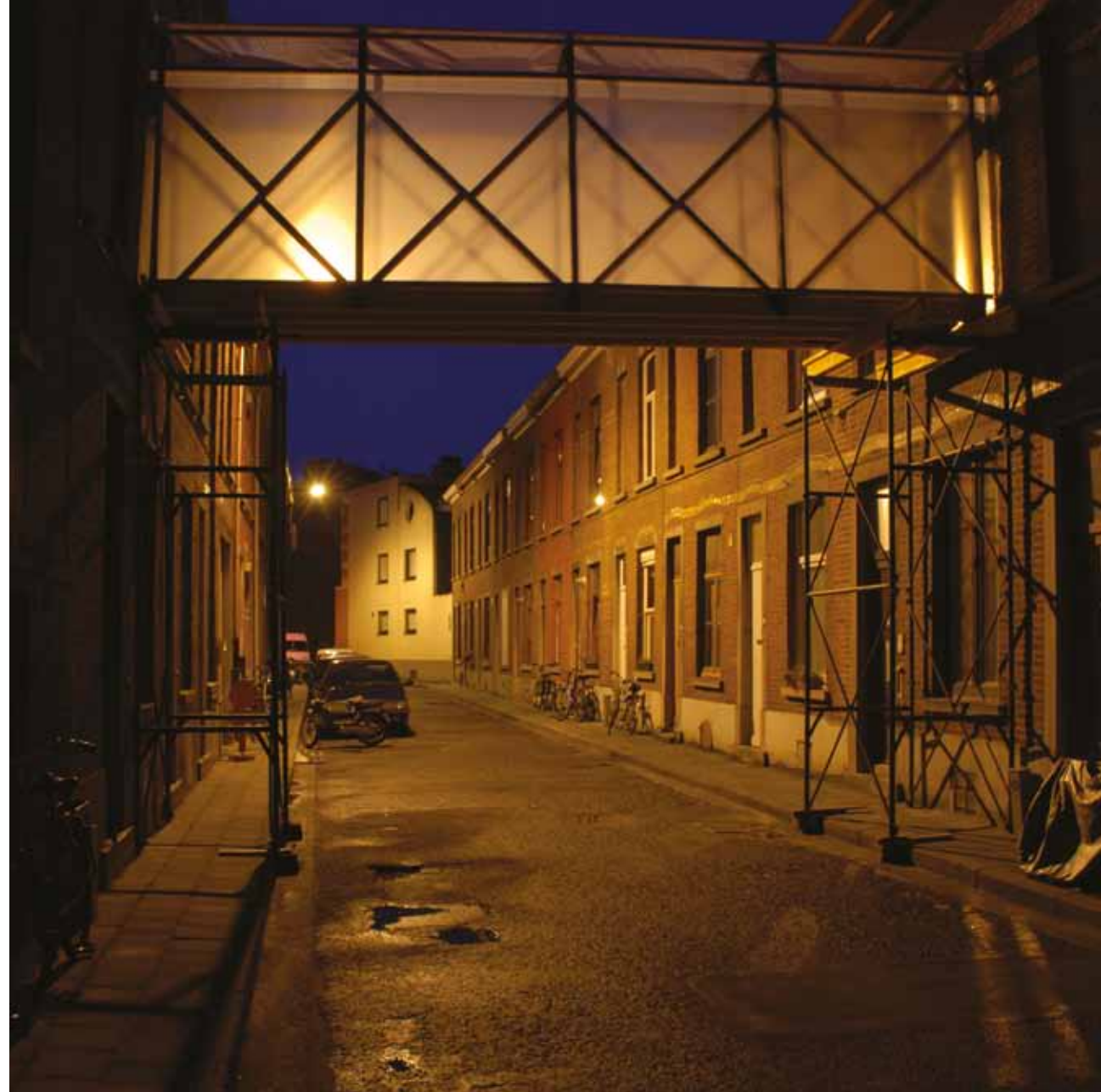

Social Intercourse part II

Toen ik begin 2007 werd aangezocht om voor 'project 3000' een in-situ werk te realiseren in Leuven, was ik volop bezig met de voorbereidingen voor een solotentoonstelling in galerie De Stijl in Heusden-Zolder. Die tentoonstelling had als centraal thema de recente geschiedenis van deze streek, de ontginning van steenkool en de gevolgen daarvan voor de bevolking en het landschap.

Voor project 3000 heb ik in die gedachte een installatie ontworpen voor de Valkerijgang. Twee woningen werden op de eerste verdieping met elkaar verbonden, een visuele en reële verbinding/brug. Die brug is een verwijzing naar de bruggen/transportbanden tussen de oude fabrieksgebouwen van Stella, waar de vroegere bewoners van deze steeg gewerkt hebben. Belangrijk in dit project is het ter plaatse werken, kennis maken met een aantal mensen en inzicht krijgen in de samenstelling en werking van de wijk.

Verder realiseerde ik in cypresgalerie een variant op de brug. In tegenstelling tot de originele brug is deze wel toegankelijk. De evolutie van brug/installatie naar sculptuur, heeft geleid tot het aanbrengen van een aantal vormen/uitstulpingen in functie van de vorm, de nieuwe locatie en het nieuwe karakter van het object. Het doorzichtige plastic heeft plaats moeten maken voor een ondoorzichtige houten constructie. Er zijn een aantal losse elementen toegevoegd die verwijzen naar de samenstelling van de wijk: de kansarme en arbeidersgezinnen die daar wonen maar nu dreigen verdrongen te worden door nieuwe inwijkelingen, jonge gezinnen die een betaalbare woning zoeken binnen de stadskern.

Campsite

Dat Niko Van Stichel sedert zijn eerste vakantiecamp een fascinatie heeft overgehouden voor tenten, is bij deze reeks objecten duidelijk. De tentjes staan symbool voor mobiliteit in volle vrijheid, oorlog of gezocht avontuur. Een gelapt huis voor de armen, een zilverkleurige schuilplaats voor de hippe trekker. Wat een verzameling van buigende stokken en wapperende zeilen zou moeten zijn, laat zich niet beperken door de wind en blijft weerbarstig in dezelfde houding staan omdat het doek vervangen is door polyester met hier en daar een lapje stof. Het symbool is illusie geworden. De vrijheid van wonen ligt vast in onplooibare en seriële vormen die zelfs de dynamiek van het slakkenhuisje verloren hebben. Erger nog: dit is "Campsite Middelkerke" deel van de (fictieve) keten "NVS Enterprises-Campsite", waarvoor ter plaatse stickerreclame wordt gemaakt.

In het midden staat een vlag, een verklaring van aanwezigheid of van bezit zoals op een onbekend eiland en op de maan. In de vlag staat het logo van deze wereldwijde keten: een tentje met schoorsteen waaruit een huiselijk wolkje opstijgt.

uit brochure 'Kunstgrepen'

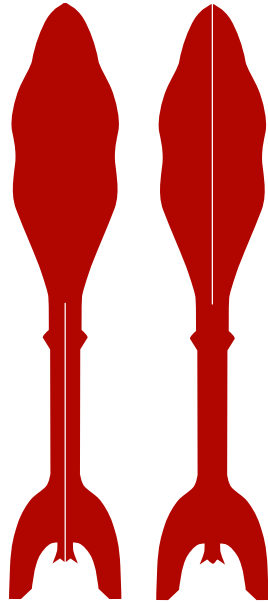
Rockettree

Als installatie voor een openluchtten-
toonstelling in galerie 'Jansen en Kooi'
in Warnsveld (Nederland) ontstond de
eerste versie van Rockettree.

Ik inspireerde me op de Kuifje raket
van Hergé. Dit Belgisch icoon heeft
de vorm van een Duitse V2 bom uit de
tweede wereld oorlog.

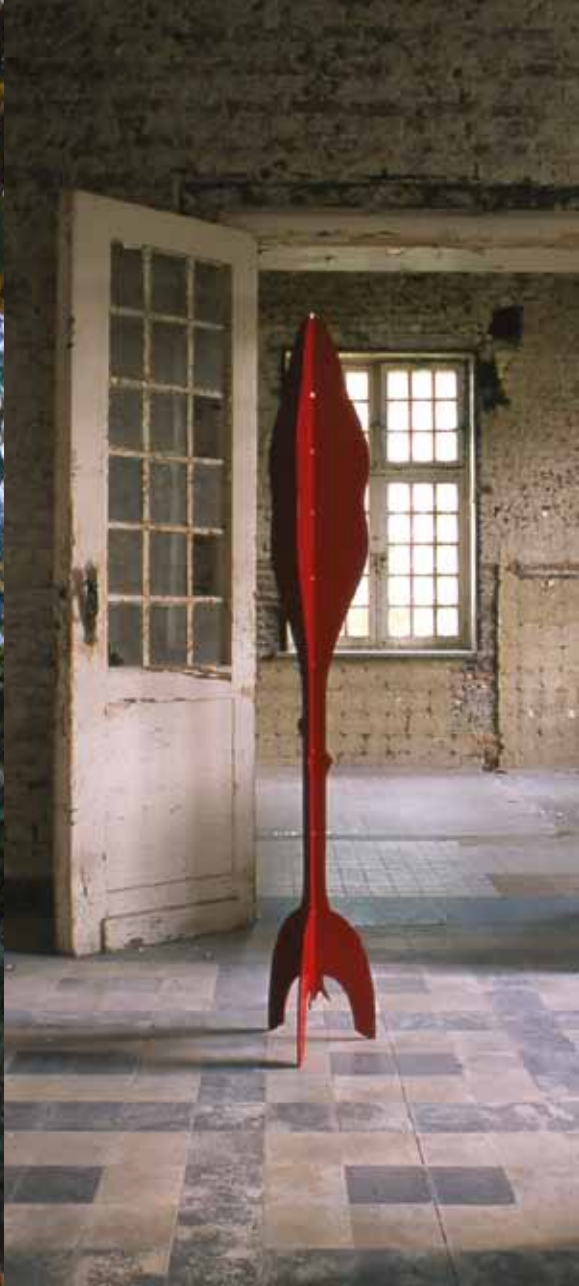
Zelf wou ik van dit symbool en dual
beeld een nieuw beeld maken.

De boom als teken van leven en groei
omvormen tot draagraket om andere
werelden te ontdekken in het univer-
sum. De boom dat als symbool staat
voor de natuur, ook als symbool laten
staan voor de industriële ontwikkeling.
De rockettree is een constante in mij
oeuvre dat ik de ene keer monumen-
taal, de andere keer plastisch benader.

NVS-Enterprises – Suburban Prototype.

Het is geen toeval dat Niko Van Stichel in het 'Grote Logboek Van Het Leven' als aardbewoner geklasseerd werd in 1973, het jaar met de befaamde autoloze zondagen. Hoewel men het belang tussen deze beide gebeurtenissen vanuit wetenschappelijke hoek koppig blijft ontkennen, ontging het niemand dat hij in 2003 de NVS-Enterprises oprichtte met de bedoeling het alternatieve reizen door ruimte en tijd van een nieuwe impuls te voorzien. Om deze overwegend mentale tochten toch van enige materialiteit te voorzien, koos hij voor een artistieke opleiding aan de Antwerpse Academie en trad twee jaar voor de millenniumwissel toe tot de orde van Meesters in de Beeldende Kunst. De vrucht van recente individuele reizen kreeg vorm in de Brusselse VUB-galerij (What's Out There - 2001); of in Knokke-Heist en het Nederlandse Schijndel (NVS-Enterprises-Spacetrips - 2003 en 2004). Interessante groepsreizen met geestesgenoten resulteerden in kampementen als: A(rt)ssenede (2001), Middelkerke (Kunstgrepen – 2002), Comines-Warneton (ART/TERRE – 2002), Warnsveld (NL – 2002), Zwolle (NL – 2004) of Ename (2004).

Zijn historisch bewustzijn - gevoed door de slagzin 'Go where no man has gone before' - leidde tot de locatiekeuze in Brasschaat. Gesitueerd in het bos koos de kunstenaar voor een kruispunt van wegen, waar van oudsher nederzettingen ontstonden.

'Suburban Prototype' vertoont als sculptuur een vormelijke en inhoudelijke dualiteit, afhankelijk van twee dominante gezichtspunten die de kijker kan innemen. Vanuit een dwarse oriëntatie wordt de flaneur in het natuurschoon abrupt geconfronteerd met een slanke steel die uitdwarrelt in een gestolde wolk of rookpluim. De tegenstelling natuur versus cultuur, verwijst in dit geval naar de vroegere industriële en grootstedelijke expansie waardoor Brasschaat een uitverkoren plek werd om zich te vestigen. Vanuit een andere hoek bekeken, suggereert de sculptuur een elementaire woonvorm die strak grafisch is vormgegeven. De massieve aanwezigheid van de ongreepbare wolk, staat in contrast met de transparante woonvorm die toelaat er doorheen te wandelen. Het beeld wil niet alleen een archetypisch icoon van behuizing (tent of huis) oproepen, maar bovenal de zin tot verkennen, ondernemen en avontuur. De ongereptheid van natuur en droom wordt bewoonbaar in de tastbaarheid die de mens eraan geeft.

Stef Van Bellingen, uit de catalogus van 'Brasschaat 03'

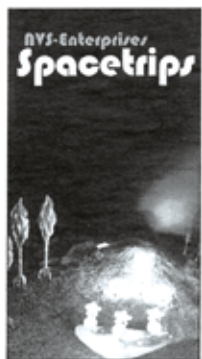

UIT IN DE REGIO

Een vijfsterrenhotel met zicht op Mars

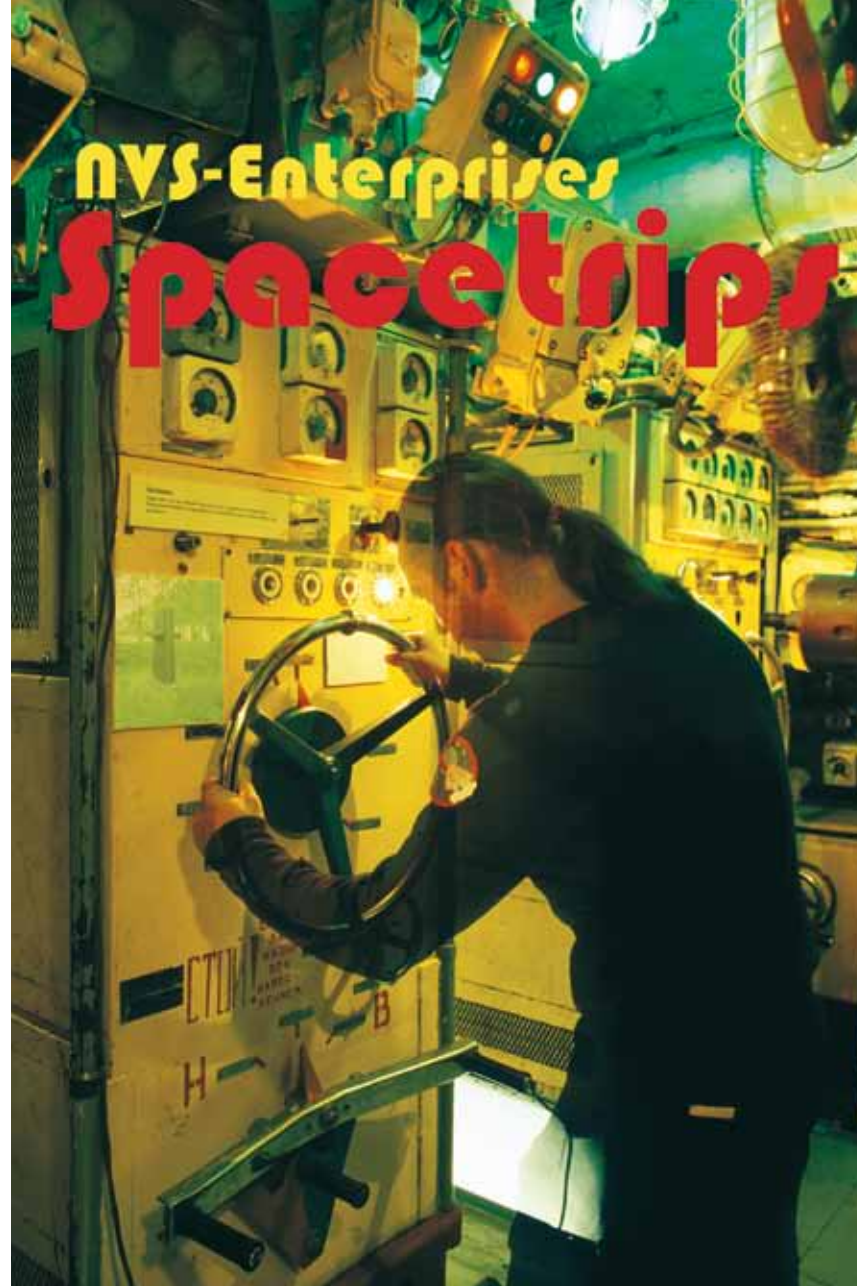

KNOKKE-HEIST - In de experimentele tentoonstellingsruimte voor jonge kunstenaars in Scharpoord Knokke-Heist kan een je het heelal

verkennen met NVS-Enterprises. De kunstenaar Niko Van Stichel neemt je mee voor een vlucht weg van de dagelijkse beslommingen. „De vluchten worden georganiseerd tussen de manen van de verschillende planeten die al bekend zijn, maar we gaan ook op zoek naar geschikte kometen en asteroïden om u optimaal van het ultieme avontuur van de 21ste eeuw te laten genieten,” aldus Niko Van Stichel. Keuzete over ; je kan in een vijfsterren hotel logeren met zicht op Mars, Pluto en Venus, baantjes zwemmen in het bijbehorende zwembad of op safari gaan op Mars. Er zijn ook adembenemende cruises onder de aardkorst en trektochten op de maan gepland. Het

enige wat je moet doen voor zo'n spacetrips is je inschrijven bij NVS-Enterprises, die in het cultuurcentrum zijn tenten heeft opgeslagen. De man achter deze experimentele kunstonderneming is niet aan zijn proefstuk toe. Na zijn studies aan de Antwerpse Hogeschool zette hij al de tentoonstelling 'The chances of anything coming from Mars are a million to one' op in Merelbeke. Zijn laatste expositie in Brussel had als titel 'WHAT 'S OUT THERE ? Close encounters of another kind. '(AVN/foto grf)

● NVS-Enterprises - Spacetrips, CC Scharpoord, Meerlaan 32 te Knokke-Heist, nog tot 26 oktober, dagelijks open van 10 uur tot 19 uur, info : 050 63 04 30

Flares

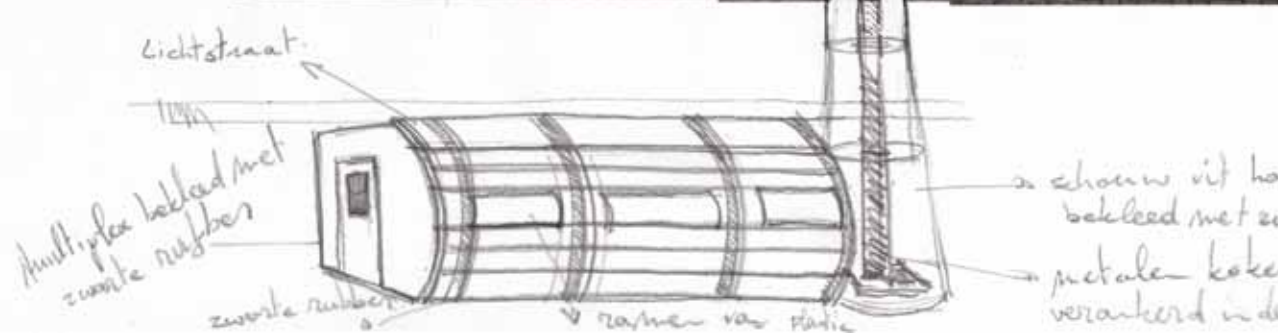
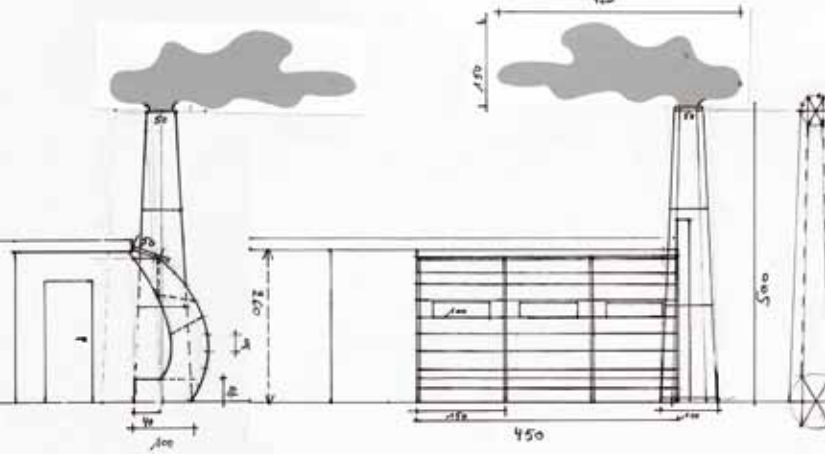
'Flares' de Engelstalige term voor de vlam die ontstaat bij het affakkelen van gas. De problematiek van het affakkelen en de impact van die praktijk op het milieu, staat in schril contrast met de schoonheid van zo'n enorme vlam.

Baumhausen. Sociaal kunstproject in Vaals, drielandpunt georganiseerd door vzw 'Union by fiction'

Deze publicatie zou niet tot stand zijn gekomen zonder het doorzettingsvermogen van Lut Vandebos. Mijn oprechte dank aan Stijn Meuris en Joris Igor van Veghel voor hun hersenspinsels.

Ik ben ontzettend trots op het resultaat en hoop dat dit een aanzet kan zijn voor een reeks werken die zich op het kruispunt tussen beeldende kunst en architectuur bevinden.

Het Observatorium zou zonder de ondersteuning van Moker bvba en alle medewerkers hier niet staan.

Foto's: Lut Vandebos, Cham Horn, Dominique Van Huffel, Niko Van Stichel.
Vormgeving: Lut.vandebos@telenet.be / Druk en afwerking: drukkerij VD / Oplage: 1000

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, e-mail of welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, e-mail or any other means without written permission from the author.

20-04-2012

